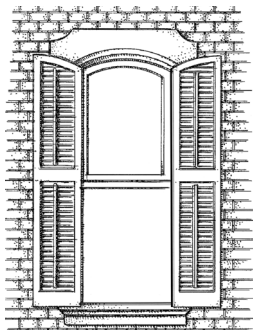

HÍREK
a távolból

2014
I

I. negyedév

NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ

Viszontlátásra Charlotte testvérnő!

Változások vannak! Miután 20 évig foglalkozott a Távoli hírek írásával a gyerekek és a felnőttek számára, Charlotte Ishkanian nyugdíjba vonul. Az általa megírt történetek, amelyeket szolgáltatának egész idejében ő írt és rendezett, a missziós folyóiratokban és más anyagokban több ezer oldalra terjednek. Hű szolgáltatának köszönhetően, a 13. szombati adományokra támaszkodó, számtalan missziós projektum valósulhatott meg. A legjobbakat kívánjuk neki az új szolgáltatásban, amelyet átvész.

Támogatási lehetőségek

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományainkkal támogatni kívánjuk:

- az általános iskola megnyitását Parakouban (Benin)
- az általános iskola megnyitását Dakarban (Szenegál)

Gyermekeink terve: iskolakönyvtár létesítése a benini és a szenegáli iskoláinkban.

Kedves szombatiskolai vezető

Köszönjük Charlotte Ishkanian testvérnőnek az odaadó munkát, amelyet ebben a hosszú időszakban végzett. Feltételezzük, hogy talán szeretnétek megtudni, milyen bátor és önfeláldozó volt, miközben világszerte missziós történeteket gyűjtött.

Missziós, de bizonytalan kimenetelű tervek

Charlotte testvérnő 140 országot bejárva gyűjtötte a szombatoként olvasott távoli hírek anyagát. Útközben sok-sok kalandban volt része, például régimódi repülőgépekkel is utazott, amelyek inkább teherszállításra, mint az emberek szállítására szolgáltak; máskor meg egy AK-47-es puska társaságában utazott. (Igyekezett azonban nem hozzányúlni!)

A Fülöp-szigeteken csónakkal mentek a szigetre, ahol egy keresztségen kellett részt vennie. A part közelében az utasoknak át kell ugrálniuk egy dokkra. Amikor Charlotte testvérnő került sorba, éppen jött egy nagyobb hullám, amely meglökte a csónakot, az megbillent, ő meg a zavaros vízben végezte. Szép szombati ruhája sáros lett, de ő mosolygott, mert megértette, hogy milyen helyzetben van. Találtak neki valamilyen ruhát, hogy átöltözzön, majd az embereket a tapasztalataik felől kérdezgette, hogy azt később nekünk is elmesélhesse.

Feltalálta magát

Sokszor szalmatető sárkunyhóban aludt, amelyen ajtó helyett egy lepedő szolgált a vadállatok visszatartására, máshol gyíkokkal és nagy bogarakkal osztotta meg a szobáját. Az indiai rizst és curryt az ujjáival ette, a kínai ételt meg pálcikákkal. Történeteket hallgatott, néha kukoricán, néha fatönkökön, máskor meg a pickup (ejtsd: pikap) szállítóterében ülve, miközben egyenetlen utakon bukácsolt vele az autó.

Charlotte testvérnő néha hónapokat töltött távol a gyerekeitől úgy, hogy sokszor se elektronikus levelet nem írhatott, se telefonálni nem tudott. De tudta, hogy nem csak ő imádkozik, hanem mások is, és az ima így mindenkivel összekötötte. Nagyon szeretett találkozni Isten gyermekeivel, akiket a világ minden táján az Isten szeretete egyesít.

A következő negyedévben megismerkedünk a Távoli hírek új szerkesztőjével, Gina Volan testvérnővel. Charlotte testvérnő velünk együtt várja, hogy köszönthesse Gina testvérnőt a „csapatnál”.

Nancy Kite

1. szombat, 2014. január 4

MÉG NEM KÉSZÜLTÜNK FEL

Zöld-foki szigetek

Vasárnaponként Lídiának és a testvéreinek mindig sok kötelezettsége volt. A szüleik nagyon istenfélők voltak, és mindig igyekeztek minél jobban bevonni a gyerekeket a gyülekezeti tevékenységekbe. A szolgálat végén rendszeresen megszervezték a közös, vasárnapi ebédet, amit a nagynénikkel, nagybácsikkal és más rokonokkal együtt tálaltak fel. Átgondolva életüket és az elnyert áldásokat, mindent jónak láttak ott, az egyik kis, Zöld-foki szigeten, ahol különös módon élvezték az óceán szépségeit meg a zöld hegyek látványát.

Egyszer megismerkedtek egy Mózes nevű emberrel. Ő a közeli adventista imaház vénje volt. Lídia anyukája érdeklődve hallgatta, hogy a hívők szombat reggel járnak össze a bibliatanulmányozásra. Úgy döntött, hogy elmegy és többet is megtud arról az iskoláról, amelyről a barátja, Mózes beszélt neki.

Látogatás

Egyik szombat reggel Lídia édesanyja az öt gyermekével együtt elment az adventista gyülekezetbe. Nagyon tetszett nekik a szombatiskola, ezért a gyerekeket minden szombaton elvitte az imaházba. Azt akarta, hogy a gyerekek hallják azokat a történeteket, amelyek a segítségükre lesznek abban, hogy jó jellemet tudjanak kiépíteni, és hogy még jobban megismerjék Jézust. Végül Lídia édesanyja úgy döntött, hogy megkeresztelkedik, még akkor is, ha ezt a férje ellenezte.

Lídia kezdetben nem rajongott az istentiszteletért, de viszont nagyon tetszettek neki a szép énekek. Ezeket az énekeket azonnal elfogadta, mivel nagyon szeretett énekelni. Az énekek szövegének üzenete Lídia szívében nemsokára visszhangra talált. Egy idő után, a nővérel együtt ő is megkeresztelkedett. Bekapcsolódott a különféle gyülekezeti tevékenységekbe, de legjobban a karéneklést szerette.

Lídia hangja minden újabb próba után egyre jobb volt, s nemsokára kiderült, hogy a lány nagyon is tehetséges. Meghívta

őt egy együttes, hogy lépjen fel velük a nyilvános koncerteken, az ő szigetükön. Nemsokára más együttesek is hívták énekelni, sőt szerződést kínáltak neki, hogy Franciaországban énekeljen. Micsoda nagy lehetőségek! S emellett jól fizettek is volna az énekléséért.

Sokat gondolkodott ezeken a dolgokon. Szegények voltak, ezért ezek a pénzek mind jól jöttek volna a családjának. Büszke lehetett volna arra, hogy támogatja a szüleit. *Mit tegyen*, gondolkodott. *Vajon ez Isten tervének része lenne? Vagy jobb lenne, ha otthon maradna és munkájával támogatná a szüleit?* Nem volt benne biztos, hogy mit kell tennie, de szerette volna a szüleit pénzzel támogatni. Az apja beleegyezett, hogy aláírja a szerződést az egyik együttesnél. Lídia édesanyja azonban nem akarta, hogy a lány ezt megtegye.

Az álom

Lídia eldöntötte, hogy csütörtökön aláírja a szerződést. Amikor azonban szerda este elaludt, álmódott valamit. „A házunk tetején álltunk én, a szüleim, a rokonok és a szomszédok. A gyerekek muzsikáltak, a felnőttek beszélgettek. Egyszerre nagy zúgást hallottunk, és láttuk, hogy valami közeledik felénk. Kezdetben úgy látszott, mintha hó lett volna. Édesanyám szerint ez a világvége volt, édesapám szerint a háború kezdete. Félve bújtam édesanyám mögé. Odasúgtam édesanyámnak, hogy ha ez a világ vége, akkor mondja meg Istennek, hogy még nem vagyunk készek.”

„A felhő egyre fényesebb lett, ahogy közeledett felénk. A felhőben egy fehér ruhás személyt láttunk. Erősen belekapaszkodtam édesanyámban, a többiek meg ezt kiáltozták: ‘Jézus! Jézus!’ Aztán az emberek csoportja szétvált, Jézus meg felém fordulva mondta: ‘Lídia, miért rejtőzöl előlem?’ Remegtem, és nem tudtam mit válaszoljak. Majd folytatta: ‘Azért jöttem, hogy megmondjam neked, hogy higgyél bennem és kövess engem! Még nem jött el a világ vége.’ Akkor elmosolyodott, és búcsút intett. Én is visszaintegettem, a felhő meg egyre jobban távolodott, amíg el nem tűnt a láthatáron.”

Biztosan, hogy kiáltozhatott álmában, mert a szülei berohantak a szobájába és felkeltették, hogy megkérdezzék, mi történt. Nem merte elmondani nekik, mit álmódott, így a szülei csak leültek melléje a földre, amíg Lídia ismét el nem aludt.

A döntés

Másnap reggel újra megkérdezték a szülei, hogy mi történt az éjszaka? Értesítette őket, hogy meghozta a döntést. Habár volt rá pénze és az útlevele is megvolt, úgy hogy elmehetett volna az együttesel, úgy döntött azonban, hogy nem fogja aláírni a szerződést. Többé soha nem is énekelt ezzel az együttesel. Helyette a saját gyülekezetében alapított egy énekegyüttest. Ezzel a gyülekezeti énekegyüttesel utazgatott helységről-helységrébe, az egész szigetet bejárva. Megtanult az énekek segítségével bizonyosságot tenni, és egy idő elteltével feleségül ment a gyülekezeti orgonistához.

Lídia, a családjával ma Szenegál fővárosában, Dakarban él. Életük teljesen Isten felé fordult. Lídia a gyermekeknek szolgál a gyülekezetében. Sok fiuk született, és nemsokára ismét lesz kisbabájuk.

Lídia hálás Istennek mindazért, amit tett érte. Hálával és dicsérettel fordul Isten felé, meg azzal a vággyal és elhatározással, hogy élete végéig kövesse Őt.

Tények – röviden

- A Zöld-foki szigetekhez tartozó Cape Verde az Atlanti-óceánban található, Nyugat-Afrika partjaitól úgy 500 kilométerre.
- A szigeten aktív vulkánok, mély kanyonok, pusztás síkságok és homokstrandok találhatóak.
- A sziget lakói érzékelik az atlanti légáramlatokat, másfelől meg a Szahara sivatagi széljárását.

2. szombat, 2014. január 11._

NIGER FIAI

Riccardo Orsuchi és Edwin Eisele

Hogyan kell Krisztus nevében megközelíteni az embereket, amikor ez tilos, sőt, még Jézusról beszélni is tilos?

Elbeszélő: Hogyan közelíthetitek meg az embereket a Krisztusról szóló üzenettel olyan országban, ahol szinte egy keresztyén sincs,

sőt még azt is tiltják, hogy az embereknek Krisztusról beszéljeteek? Ilyenkor a keresztényeknek önmaguknak kell megtalálniuk a módot arra, hogy eljussanak a körülöttük élő, lelkiileg éhes emberekhez. Meghatározott esetekben, privát egészségügyi szolgáltatásokkal, az iskola és az ADRA révén, az egyházunknak sikerült bejutni az országba. Még az olyan államok is, amelyek semmilyen közösséget nem akarnak a kereszténységgel, szívesen fogadják az ADRA-programokat.

Kihívások Nigerben

Nigerben majdnem 9 millió ember él. Nagy többségben muzulmán hitvallásúak. Az emberekkel tilos Jézusról beszélgetni, és még inkább tiltják megtéríteni az embereket a kereszténységhez. Valójában, amikor csak megpróbálta valaki, általában börtönben végezte, halálfenyegetés mellett, vagy egyszerűen kiűzték az országból.

Isten azonban mindig talál különféle módszereket. Látogassunk el most egy nigeri iskolába, amelyet az ADRA működtet, és beszéljünk el néhány fiatallal, aki már megismerte az igazságot és tudja, hogy Jézus nagy változásokat hozhat az életükbe.

Az iskolába belépve azt látjuk, hogy ezek mind 10 éven felüli gyerekek. Mert sok család nem küldi a 10 éven felüli gyerekeket iskolába, hanem otthon fogja, és dolgoztatja őket, mert szegények. Ezért azok a gyerekek, akik 10 éves korig nem kezdtek el iskolába járni, azoknak később aligha lesz alkalmuk megtanulni az írást és olvasást. De itt, az ADRA-iskolában, különösképpen ezekkel a 10 éven felüli gyerekekkel, sőt még a felnőttekkel is foglalkozunk.

Ebben az iskolában még kislányokat is látunk. Sok család úgy véli, hogy a lányoknak nincs szükségük arra, hogy tudjanak írni-olvasni. Ebben a mi iskolánkban azonban a lányokat is szívesen látjuk. A diákok természetesen többet is megtanulnak, mint csupán írni és olvasni. Megtanulják elfogadni az egészséges életmódot, hogy egészségesen táplálkozhassanak, és persze Jézust is bemutatjuk nekik.

Ismerkedjünk most meg egy ide járó diáklánnyal. A neve Mariama.* Ő most 14 éves.

Mariama:

Boldog vagyok, hogy eljárhatok ebbe az ADRA-iskolába. Ha nem lenne ez az iskola, akkor nem lenne hol megtanulnom írni-olvasni.

Amikor 10 éves lettem, az édesanyám megbeszélte, hogy férjhez menjek egy – tőlem néhány évvel idősebb – fiúhoz. Én nem akartam férjhez menni, s ezt meg is mondtam neki. Nagyon mérges volt rám. Ha férjhez mentem volna, édesanyám kapott volna pénzt és ajándékokat a fiú családjától. Édesapám azonban nagyon megértő volt, és megengedte, hogy ne kelljen férjhez mennem. Akkor is mellettem állt, amikor iskolába akartam menni, hogy megtanuljak írni-olvasni. Ha az édesapám nem lett volna ilyen megértő, és nem lett volna ez az ADRA-iskola, valószínűleg sohasem lett volna alkalmam iskolába járni.

Amikor elkezdtem járni az ADRA-iskolába, akkor még más is történt. Minden héten hallgattuk a Jézusról szóló történeteket. A tanároktól is azt hallottuk, hogy Jézus szeret bennünket, és a javunkat akarja. Tanítottak bennünket énekelni, és bibliai történeteket meséltek nekünk. Elkezdtem járni a szombatiskolába, hogy még többet megtanuljak Jézusról. Én szeretem Jézust!

Amikor azonban elkezdtem beszélni a családomnak Jézusról, egy cseppet sem örültek neki! Meg is vertek sokszor, amiért keresztény akarok lenni. Édesanyám sokszor megbüntetett, este vacsora nélkül küldött aludni, semmit nem kaptam enni, így akarva engem kényszeríteni arra, hogy lemondjak az új hitemről, és hű maradjak a családi vallásunkhoz. Én azonban Jézus hű követőjévé akartam válni. Továbbra is eljárók az iskolába és az imaházba, közben azon törekedek, hogy a családomat is meggyőzzem Jézus szeretetéről.

Musztafa:

Musztafa a nevem. Most 12 éves vagyok. Én is nagyon akartam az ADRA-iskolába járni, de édesapám nem akart engedni. Nekem azonban akkora volt a tudásszomjam, hogy kilopakodtam a házból és mindig elszöktem az iskolába. Gyakran kint álltam, és kívülről hallgattam, amit a tanító magyarázott a gyerekeknek.

Egyik nap a tanító megtudta, hogy a szüleim akarata ellenére járok az iskolájukba. A tanító sokáig beszélgetett édesanyámmal, és én ekkor árultam el a tanítónak, hogy mennyire szeretnék tanulni. Eldöntötte, hogy beszél édesapámmal és majd igyekszik meggyőzni, hogy engedjen engem tanulni. Édesapám azonban megint csak elutasította. Egy idő elteltével egyszer azonban a tanító, ettől a szoci-

ális szolgálattól, meggyőzte édesapámat, aki ráállt, hogy beírasson az ADRA-iskolába. Annyira boldog voltam! Most szabadon beülhetek a tanterembe a többi diákkal együtt, és tanulhatok, és nem kell félnem, hogy édesapám megharagszik.

Azt ezt követő hónapokban bibliai történeteket hallgattam, és eljártam a szombati istentiszteletekre. Egyre jobban megismertem Istent és Jézust, aki nekem Testvérem és Barátom lett! Akkor egy alkalommal a tanító megkérdezett bennünket, diákokat, hogy ki szeretne keresztény lenni. Én felálltam. Keresztény akartam lenni, mint a tanítóm.

Elbeszélő: A tanítók az ADRA-iskolában, ahova Miriama és Musztafa járnak, minden gyermeknek szeretnének alkalmat adni a tanulásra. Azt szeretnék, hogy érett emberekké váljunk, hogy testileg, lelkileg és értelmileg kifejlődve a barátainknak és a családjainknak is bemutatgassuk Isten szeretetét. Mindezt olyan lelkülettel tesszük, amely engedélyezi, hogy a diákok – szabad választással – akár az iszlámban is maradhassanak, ha azt választják.

Niger kormánya tavaly megajándékozta az ADRA adventista iskolát egy jó helyen található telekkel, hogy az iskolát kibővíthessük egy iskolai előkészítővel, meg még több tantermet létesíthessünk. A telket mindössze néhány héttel az iskolaév hivatalos elkezdése előtt kaptuk el, ezért csak ideiglenes tantermeket tudtunk felállítani rajta. Amikor megnyitottuk, már több mint 200 diákunk volt.

Ebben az iskolaévben épületeket emeltünk, ahol majd úgy 320 diák fog elférni, még az iskolai előkészítő és a 10-20 éves diákok részére fenntartott helyen felül.

Az ADRA személyzete mindig megszervezi az idősebb diákok heti kiképzőprogramját. Ilyenkor a rendszeres ima és a vallási tanácsadás mellett még énekelni is tanulnak, és kézimunkáznak. Kezdetben a diákok egy része ellenállt az imádkozásnak és a bibliai témáknak, de később már alig várták, hogy a rendszeres tanáraik az előadásaikba az éneklést és az imádkozást is bekalkulálják. Isten csendben dolgozik az ország lakosságának szívében. Kérünk benneteket, imádkozzatok az iskolai hivatalnokokért és az új keresztény testvéreinkért, mint amilyen Musztafa és Mariama meg a családjuk.

* *Mariama és Musztafa nem kitalált személyek, csupán más nevet adtunk nekik, hogy se ők, se a mi iskolánk ne kerüljön veszélybe. E cikk megírásának idején, Riccardo Orsuchi testvér az ADRA igazgatója és a nigeri misszióállomás vezetője volt. Edwin Eisele a Sahel Uniónál dolgozott, amelynek az igazgatósága a togói Loma városban található.*

(Ezt a cikket az 1996-os, *Negyedéves Missziós folyóiratból* ollóztuk ki.)

3. szombat, 2014. január 18.

A KLÍMASZERELŐ BIZONYSÁGTEVŐ

Francis nem lelkesedett az egyházért, ahova a nővére járt. Valami azonban nagyon szembetűnt neki: a nővére másként öltözködött, bizonyos ételeket nem akart megenni, s ennek tetejében szombaton még dogni se akart. *Milyen emberek azok, akik nem dolgoznak szombaton*, gondolkodott Francis. *Biztosan valamilyen lusta emberek! Különben is nehéz munkát találni. Hogy gondolnak elég pénzt keresni a létfenntartásukhoz, ha nem akarnak szombaton dolgozni?*

Francis különben ki is csúfolta a nővérét, amikor az adventista keresztény akart lenni. Aztán mégis úgy döntött, hogy kivárja, mi fog belőle kibonyolódni. *Majd idővel, ha megjön az esze, úgylis visszatér a valláshoz, amelyben felnevelkedett*, gondolta a fiú.

Nem lelkesíti

Miután a szombatnapot a gyülekezetben töltötte, a lány mindig vidáman, jókedvűen tért haza. Lelkesen mesélte Francisnak a bibliai történeteket. A prédikációt is mindig elmesélte neki. Néha énekelgette a gyülekezetben megtanult énekeket. A fiú tiszteletudóan meghallgatta – mégiscsak a nővére volt – de a lány viselkedése egyáltalán nem lelkesítette. Mindenek ellenére azért mégis jó volt őt boldognak látni. Egyik nap úgy döntött, megkéri a nővérét, magyarázza el neki, miért is tartja a szombatot. A lány fellapozta a Bibliát és rámutatott néhány szövegre. *Lehet, hogy van valami értelme*, gondolta magában, én azonban sohasem leszek adventista.

Még saját maga is meglepődött, amikor úgy döntött, hogy a nővérével együtt elmegy a szerda esti imaórára. A nővére meghívta,

s ő legközelebb az istentiszteletre is elment vele. A szombati üzenet nagyon szíven találta. Még mielőtt rájött, már rendszeresen követte az összes gyülekezeti tevékenységeket. Szomjas lelke csak úgy itta a Bibliai igazságokat. Elhatározta, hogy élete végéig Krisztus követője lesz. Az alámerítést követően nem bírta ki, hogy ne nevesse el magát, mivel adventista lett, habár váltig állította, hogy sohasem lesz adventista.

A felmondás

Francis dolgozott és közben klímaberendezések szerelését tanulta. Tudta azonban, hogy nem folytathatja, mert a kiképzés szombatonként zajlott. Sok álmatlan és imádban eltöltött éjszaka után, mert valóban nagyon tanácstalan volt, Francis úgy döntött, hogy beszél a feletteseivel. A munkaadója azonban erélyesen válaszolta: *Én, mint főnök, szombatonként is dolgozok, te meg még diák vagy, és azt gondolod, hogy szombaton felmentést kaphatsz? Ha befejezed a kiképzőtanfolyamot, tőlem azt csinálsz, amit akarsz, de ha addig szombatonként nem jelensz meg, akkor felmondok neked.* A szülei megpróbáltak tenni valamit az érdekében, ám semmi nem segített rajta – felmondtak neki.

Ez volt Francis életének nagy csalódása. Se munkája, se pénze nem volt neki, és ráadásul még a szülei nyakán kellett élnie. Az őket körülvevő emberek kritizálni kezdték a fiút, hogy oktalatlanul cselekszik. *Miért mondtál le ilyen jó munkáról, amely jó pénzt hozott volna neked? Lám, most semmid sincs!* Francis azt válaszolta nekik, hogy az ő életében mindig Istené az első hely. Elkezdte árulni a könyveinket, gondolva, hogy majd ezt hivatásává teheti.

Francis közben azért imádkozott, hogy adjon neki Isten egy másik esélyt, hogy kitarthasson az elhatározása mellett. Valamelyik újságban egyszer ráakadt egy tanfolyamra, amely nem kötelezte szombati munkára. Kiskora óta szerette nézni hogyan működnek a gépek, hogy javítják őket, és akik ismerték őt, azok nem lepődtek meg, hogy Francis ezt a tanfolyamot a csoport legjobb tanulójaként fejezte be.

Végül mégis sikeres

Francis lelkesen fogadta a hívők köszöntéseit. Hálás volt nekik azért, hogy imádkoztak érte és támogatták őt. Aztán mindössze néhány év leforgása alatt nagy tekintélyt szerzett magának az emberek között, mert nagyon becsületesen és jól elvégezte a munkáját. Francis később kibővítette a vállalkozását, mert volt állandó jövedelmi forrása.

Francis most élvezettel végzi a hűtőberendezések szerelését, de még élvezetesebbnek tartja az evangéliumi tevékenységeket, amelyeket a gyülekezete szervez. Pénzével már eddig is sokszor támogatta az evangéliumi kezdeményezéseket, miközben a saját, sokféle adottságát is felfedezte. Megszentelt munkájának köszönhetően, nemrégiben hét ember kereszttelkedett meg a gyülekezetükben. Mára már ő a családjának az erős pénzügyi támasza. Személyes jelmondata a következő: ***Kérdezd meg Istent, Ő mindig megtalálja az igazi megoldást, és válaszol imádra.***

4. Szombat, 2014. január 25.

JEAN-PAUL ÖRÖME

A szerkesztő közleménye: Ezt a történetet a negyedévi Gyermekehírekből vettük át. Szép üzenete megihletett bennünket, ezért úgy gondoltuk, nektek is elmeséljük.

Jean-Paul szomorú volt és magányos. Szeretett volna barátkozni a többi gyerekekkel, de azok elkerülték őt, vagy úgy tettek, mintha észre se vennék. Jean-Paul számára a nagyszünet volt a legnehezebb. A gyerekek leginkább futballoztak, amit ő is nagyon szeretett. Őt azonban nem hívták. Jean-Paul lába ugyanis a gyermekparalízis miatt elgyengült, úgy hogy ma már járni sem tud, hanem tolókocsival közlekedik. Jean-Paul szülei nagyon aggódtak miatta. Az iskola, ahova járt, tovább nem tudta őt fogadni. „Nem tudunk gondoskodni Jean-Paul szükségleteiről”, magyarázta az igazgató. „Itt lépcsők is vannak, ő pedig nem bír felkapaszkodni.”

Jean-Paul szülei több iskolát is megnéztek a városban, de valahány igazgató, amint megtudta, hogy Jean-Paul tolókcocsiban van, mindig azt mondta, hogy nincsenek meg a feltételek ilyen diák fogadásához.

Iskolát találni

Ekkor valaki a városban levő, kis adventista iskolát ajánlotta nekik. Ott talán befogadnák a fiút. A szülei el is mentek, hogy megnézzék. Nem volt olyan szép, mint más iskolák, amelyeket eddig láttak, de az igazgató kedvesen fogadta őket, és megmutatta nekik a három tantermes kis iskolát.

Miután Jean-Paul szülei visszamentek az igazgató irodájába, összenéztek és így szóltak az igazgatóhoz: „A mi fiunk jól tanul, csak az a baj, hogy nem bír járni. A gyermekbénulás miatt tolókcocsival közlekedik.” Várták, hogy az igazgató arcán ismét az elutasítást fogják látni, mint más iskolákban, de e helyett az igazgató mosolygott.

„Szeretnék-e elhozni a fiukat, hogy megismerkedjen a gyerekekkel?”, kérdezte az igazgató a szülőket. „Biztos vagyok benne, hogy tudunk helyet biztosítani a számára.”

Hétfő reggel Jean-Pault az autóval elhozták a kis adventista iskolába. A fiú beült a tolókcocsijába, a szülei meg eltolták az iskola-épülethez.

Az igazgató már várta őket, és azonnal bemutatta őt a többi gyerekeknek. A gyerekek köszöntötték, a tanító néni pedig megmutatta, hogy melyik padba ülhet. „Isten hozott” kiáltották a gyerekek.

Hovatartozás

Amikor kicsöngettek nagyszünetre, a gyerekek megtámadták az ajtót. Jean-Paul odagördült az ajtóhoz és akkor felfedezte, hogy egy fiú egy deszkát tett az ajtó küszöbéhez, hogy ő könnyebben kigördíthesse a tolókcocsit. A gyerekek felkészültek a futballhoz, Jean-Paul viszont félreállt.

Ám az ügyeletes tanító odalépett hozzá és megkérdezte: „Szereted a labdarúgást?”

„Igen”, válaszolta Jean-Paul. „Általában kapus vagyok.”

„Lukás! Omár! Azt hiszem a csapatotok új kapust kapott”, szólította a tanító bácsi a fiukat. Omár odasietett a tanítóhoz és ránézett.

„Jean Paul lesz a kapusotok”, közölte vele a tanító. „Ugye szükségetek van egy kapusra?”

Omár látta, hogy a tanító bácsi mosolyog, majd rávágta: „Hát persze!” Odatolta Jean-Pault a kapuhoz, olyan közel, amilyen közel csak lehetett. Jean-Paul nem tudott járni, de azért gyorsan mozgott. Elkezdődött a meccs, és Jean-Paul a kezével vagy a testével kivédett néhány rúgást, amelyből biztosan gól lett volna.

Ettől kezdve Jean-Paul lett a dakari adventista iskola fiúcsapatának a kapusa. „Nagyon boldog vagyok, hogy új iskolába járhatok”, mondja a fiú. „A gyerekek itt kedvesek hozzám. Befogadnak a játékaikba, és az órán is bevesznek a csoportmunkába.”

Dakari küldetés

Jean-Paul iskolájában csupán néhány gyerek adventista. Többségük muzulmán, mivel Szenegál egy muzulmán ország. De együttesen megtanulnak Istennek szolgálni, és egymást elfogadni.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományainkkal a dakari iskolánkban új tantermek hozzácsatolását támogatjuk. A gyermekek viszont az adományainkkal az iskolakönyvtár számára szükséges könyvek megvételét támogatják, hogy az ottani gyerekek többet is olvashassanak Istenről.

A legfontosabb tények

- Szenegál Afrika legnyugatabbra fekvő országa. A fővárosa és az ország legnagyobb városa: Dakar. A város az Atlanti-óceánba benyúló, Zöld-foknak nevezett félszigeten helyezkedik el.
- Szenegálban meleg van, és száraz meg esős időszakok váltogatják egymást.
- Országszerte sok vadállat él, a legnagyobbak – az elefánt, az oroszlán, a majom és az antilop – az ország keleti részében honosak, ahol kevesebb ember él.
- Szenegál hivatalos nyelve a francia, habár emellett szinte mindenki még legalább egy afrikai nyelvet is beszél.
- Szenegál lakosságának a 94%-a muzulmán. A maradék 6%-a vagy keresztény, vagy a bennszülött hagyományok követője.

5. Szombat, 2014. február 1.

A TÁNCOLÓ LÉLEK

Dániel

Egyik éjszaka, a tánc után, nagyon elkezdett fájni a lába. Az apja azt mondta neki, hogy biztosan valaki megátkozta és lehet, hogy meg is hal.

Dániel vagyok. Beninben élek, ahol a vu-du varázslás virágzik.

A nagyanyám a kultusz papnője volt. Miután meghalt, az édesanyám vette át a helyét. Édesapám is a vu-du követő volt, úgy hogy az egész családom mélyen gyökeret vert ebben a kultuszban. Sokszor személtem a szüleimet a kultuszvarázslások idején.

Nagyanyám és édesanyám azt mondták, hogy a tengeri lélektől származnak. Azt beszéltek, hogy a tengeri lélek megszáll valakit, és annak papnőnek kell lennie. Ebben a vallásban a papok általában nők, akik különféle szertartási varázslásokkal vélnék segíteni az asszonyokon, hogy gyermekük születhessen, hogy munkához, pénzhez jussanak, hogy megtetszenek valamelyik férfinak, vagy lelkekkel beszélgethessenek. Az emberek cserében kecskét, baromfit, italt és pénzt adnak a papnőknek. Amikor eljön valaki egy papnőhöz és szívességet kér tőle, akkor az a személy a papnő és a tengeri lélek szolgájává lesz. Pontosan lehet tudni, hogy kik a papnők, mert pöntekenként fehér ruhát viselnek.

Az asszonymak, aki papnőtől kíván segítséget kérni, a gondját halkán bele kell mondania a nagy kagylóba, amely a papnő szobájának plafonjáról lóg alá. Aztán a kagylót annak a bálványszobornak a közelébe teszik, amely vélhetőleg megsúgja a papnőnek a baj ellenszerét, megoldását. Utána a papnő a kagylót a földre dobja és táncolva, szertartási éneket énekel. Amilyen „alakban” a kagyló a földre esett, az árulja el a papnőnek, hogy hol a gond, és hogy kell megoldani. Ekkor a papnő elmondja az érdeklődőnek, hogy mit kell tennie. Néha valamilyen állatot áldoznak, amely úgymond segít a betegség leküzdésénél, vagy hozzájárul a megoldás megtalálásához.

Másfelől, édesapám az ősök lelkeit imádja. Ő megkéri e lelkeket, hogy jöjjenek és hozzanak békét és megoldást az emberek gondjaira.

A táncoló démonok

Tőlem is azt várták, hogy a szüleim vallását kövessem. Édesapám elvégezte a kezdeményező beavatásomat a vu-du vallásba. Elárulta nekem, hogy a szertartási „lelkek” valós emberek. Meghívott, hogy vegyek rész a szeánszon, és legyek én is egy „táncoló lélek”. Tudatta velem, hogy vigyázzak, miként táncolok. Ha jó táncos leszek, akkor az emberektől pénzt is kapok; ugyanakkor más táncosok megirigyelhetnek, sőt meg is ölhetnek érte.

Egy alkalommal bizonyos emberek fizettek a „táncoló démonoknak”, hogy vegyenek részt a szertartásukon. Mindnyájan jól táncoltunk, de én egy kicsit jobb voltam a többinél, ennél fogva több pénzt is kaptam. Nem vettem észre, hogy valaki féltékeny lett volna rám, ám hazatérőben elfogott a rosszullet.

Néhány nappal később elkezdett fájni a lábam, és be is dagadt. Megmutattam édesapámnak, és ő azt mondta rá, hogy valaki megátkozott. Azt is mondta, hogy sürgősen orvosságot kell szereznünk, különben meghalok. Nem tudtam, ki átkozhatott meg, de nagyon megijedtem.

Elmentem egy öreg vu-du paphoz, aki gyógyítgatott, és néhány nap múlva jobban is éreztem magamat. Rájöttem, hogy ez az ördögi tánc túl veszélyes a számomra, és eldöntöttem, hogy valamiképpen ki kell belőle keverednem.

Fordulat

Korábban hallottam már Jézusról, de mindig kinevettem a keresztényeket, mert úgy gondoltam, hogy az ő Istenük semmiben se különbözik a vu-du vallás isteneinél. De miután játszottam egy kicsit a halállal, többé már nem akartam nevetni a keresztény Isten és hitvallás felett. Így amikor megtudtam, hogy egy adventista keresztény előadásokat tart, nem volt már kedvem nevetni és csúfolódní, hanem elmentem, hogy halljam és lássam. Úgy tűnt nekem, mintha a prédikátor ismerne engem, mert mindaz, amit mondott visszhangra talált a szívemben. Megérintette a szívemet az üzenettel, ezért minden elkövetkező előadáson ott voltam. Amikor

felszólította az embereket, hogy hagyják el hagyományos vallásukat és csatlakozzanak Istenhez, felálltam, mert Isten szolgájává akartam válni. Elhatározásomat, hogy keresztény leszek, nem mondtam el a szüleimnek, mert tudtam, hogy haragudni fognak. Az evangélistával rendszeresen tanulmányozni kezdtük a Bibliát, s egy idő után, amikor már felkészültem, egy másik városban meg is keresztelkedtem. A keresztségemet követően édesapám egyszer meghívott, hogy a táncoló démonokkal vegyek részt a falusi szeánszon. Elutasítottam: „Nem, én többé nem táncolok!” Mivel nagyon erőltette a dolgot, felsóhajtottam és megvallottam: „Találtam egy hatalmat, amely a varázslatoknál is erősebb”. Tudtam, hogy ez egy óriási kihívás lesz édesapám és a többi démoni táncos számára, akik időközben elmentek, hogy megátkozzanak, zúzott leveleket rakva az arcukra.

Elkábítva

Amikor nem jelentem meg a szeánszon, bizonyos emberek eljöttek, hogy emlékeztessenek rá. Nekik is mondtam, hogy nem fogok táncolni. Kibáltak rám, és igyekeztek meggyőzni. De én elutasítottam. Akkor ők megfogtak és magukkal vonszoltak.

Amikor a szertartás színhelyéhez értünk, valaki rákényszerített, hogy megigyak valamit, amitől elvesztettem az eszméletemet. Fel akartak kelteni, de csak másnap ébredtem fel. Erőltették, hogy táncoljak, de én még állni se bírtam a lábamon. Végül édesapám rájuk szólt, hogy hagyjanak békén, s én így átaludtam az egész szeánszot. Hajnalban, a szeánsz végén feleszméltem, édesapám pedig elvezetett egy félreeső helyre és emlékeztetett, hogy megesküdtem, hogy senkinek nem mondom el, mit csináltunk a lélektáncoláson. Ezt az eseményt követően az egyik barátom felszólított, hogy hagyjam el a falut, vagy nézzek szembe a halállal. Én persze elhagytam a falut, és soha többé nem mentem vissza.

Most 18 éves vagyok, és nincs se munkám, se pénzem. De Isten nem hagyott el. Most kereskedőnek tanulok, hogy eltarthassam magamat. Tudom, hogy nem biztonságos visszatérnem apám falujába, mert a „táncoló lelkek” közül sokan megpróbálnának megölni. De én ma már nem félek tőlük, mert tudom, hogy Isten erősebb a vu-du kultusz minden istenségénél.

Missziós adományaitokkal a misszionáriusokat támogatjátok, akik Beninben és a világ minden táján, elmondják az embereknek, hogy Jézus Krisztus az egyedüli igaz Isten. Kérlek benneteket, hogy támogassátok adományaitokkal a Keresztény Adventista Egyházat.

6. szombat, 2014. február 8.

VILÁGOSSÁG A FALUBAN

Kapálás közben Jefunde édesanyja kis barázdákat csinált, és közben a lányain gondolkodott, akik a diáktársaikkal együtt gyalogosan jártak a jó messzire levő iskolába. Ha legalább valamennyire közelebb lenne hozzájuk ez az iskola; de hát mit tehetek? Náluk nincs iskolabusz, amely elszállítaná a gyerekeket az iskolába. A földművelők kis közössége a Parakou város mellett található, a Benin nevű ország központi részében, és a környéken más iskola akkor még nem létezett.

Dzsibajde hallotta a közelben elvágató mentőautó szirénáját. „Istenem”, imádkozott, „Add, hogy minden rendben legyen a gyerekekkel. A kicsi fiam még olyan kicsi! Kérlek, Istenem! Segítsél, hogy mind az öten biztonságban odaérjenek”. Minden szülő aggódna a szirénázáskor, ha tudná, hogy a nagy forgalom miatt a gyerekek útja nagyon veszélyes.

Sűrű forgalom

A Parakouba vezető út jó útnak mondható, ám mindig nagyon forgalmas. A nagy teherkocsik alig hagynak helyet a motorkerékpárok, autók és gyalogosok számára. Minden jármű ezen az egyetlen úton haladt a város felé. S ezen az úton jártak a gyerekek az iskolába. Egész idő alatt vigyázniuk kellett, hogy ne menjenek túl közel az útszélehez. A nap végén a szülők várakozóan tekingettek az út felé, amelyen a gyerekek hazaindultak; és mindegyikük megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor meglátta a saját gyermekét.

A felnőttek szinte egész nap a földben dolgoztak. Hátukon a csecsemőikkel, az édesanyják is fárasztó munkát végeztek a földben. Iskola után a nagyobb gyerekek vették át a kisbabákról való gondoskodást.

Telek az iskola számára

A falu vezetősége és a törzstanács tagjai korábban már sokat beszélgettek arról, milyen távol van ez az iskola. A törzsfőnöknek nemrég támadt egy jó ötlete, amit elmondott a többieknek. Neki ugyanis volt sok földje. Mi lenne, ha valamilyen szervezetnek adna egy telket, hogy azon felépítsenek egy iskolát a falu számára? A gyerekek megfelelő iskolában megfelelő oktatásban részesülnének, és nem is kellene messzire menniük. Nem kellene oly sokat gyalogniuk az iskoláig. A közeli iskola alkalmasabb lenne, és így jobban felkészülve jobb munkahelyekre pályázhatnának. De hol találjanak valakit, aki iskolát építene? Valakit, akiben megbízhatnak? Nem tudták, hogy Isten már régóta dolgozik a megoldáson.

Beninben akkor még egyetlen adventista iskola se volt. S miközben az egyház vezetősége azon töprengett, hol lenne a legalkalmasabb felépíteni az első adventista iskolát ebben a kis országban, eszükbe jutott, milyen szép Parakou város vidéke. És hova vezette őket Isten? Ebbe a Parakou melletti, kis faluba, a szép földre és birtokra, amelyet a törzsfőnök kínált fel nekik egy iskola felépítése céljából!

Világosság a sötétségben

A falu vezetősége és a törzstanács tagjai, meg a falu összes lakója nagyon is lelkesedett a falusi iskola ötletéért. Ők tudják, hogy ez egy keresztény iskola lesz, örömmel fogják köszönteni körükben az adventista tanítókat és tanárokat, akik a gyerekeiket megfelelő oktatásban fogják részesíteni. Úgy tervezik, hogy az iskolában villanyáram is legyen, így ez az iskola, ebben a faluban valóban „világosság lesz a sötétségben”.

A kutat már kiásták és az iskola alapjait letették; most fog elkészülni az első hat tanterem. A másik hat tanterem meg a közeljövőben. A további tervekben fennáll a lehetőség egy kis klinika felépítésére, ugyanezen a földterületen. A falu vezetősége és a törzstanács tagjai, meg minden helyi polgár türelmetlenül várja már, mikor készül el teljesen ez az iskola.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományok a Parakou melletti iskola építési munkálatait fogja pénzelni. Köszönjük, hogy támogatjátok az első adventista iskola felépítését

Beninben. Nagy áldás és előny részt venne ebben a történelmi jelentőségű projektumban.

Simon Giosou a Parakou adventista gyülekezet prédikátora. Ő maga is részt vett a falutanács gyűlésén.

7. szombat, 2014. február 15.

A MEZÍTÁBAS EMBER

Írta: Simon Giosou

Nagy vu-du pap volt, aki a tárgyakat lebegtetni tudta, és tudott átkot dobni az emberekre. Hogyhogy nem tudott segíteni a saját családján?

Zunsem sohase viselt lábbelit. Se kint, se bent és akkor se, amikor átment egy másik faluba. Nem azért volt mezítláb, mert szegény volt, hanem azért mert szövetkezett az ördöggel és a gonosz lelkekkel. Azt mondta nekik, hogy ha őt nagyvá teszik, akkor soha többé nem fog lábbelit viselni. Ahogy ő maga mondta: a lábán keresztül nyerte az erőt az ördögtől.

És Zunsem valóban nagyhatalmú volt. Fogta a tyúksontokat, a kis kövecskéket és egy madzagot, és maga elé tette, egy kupacba. Akkor elénekelte a titkos vu-du dalt, majd leöntötte a kupacot csirkevérrel, és abból aztán kiolvasta, mit mondott neki az ördögi lélek, hogyan veheti le valakiről az átkot, hogyan gyógyíthat, vagy hogyan átkozhat meg valakit.

Ha valaki az ellenségének a halálát kívánta, megkérhette Zunsemet, hogy végezze el a szertartást és hívja meg a lelkeket, hogy megbüntessék az ellenségét. Nem számított, hogy ez a személy talán nagyon messze lakott; egyaránt megbetegedhetett, sőt meg is halhatott.

Zunsem, asszonyokat is megátkozhatott, hogy ne lehessen nekik gyermekük. Még a saját feleségét is megátkozta, amikor elhagyta őt és férjhez ment egy másik emberhez, úgyhogy nem is lett nekik családjuk.

Zunsem a „gris-gris” (varázscsomag) szertartását is el tudta végezni, és a fétisek által ártani tudott az adott személynek, aki ekkor

a levegőben lebegett. Zunsem tárgyakat is tudott lebegtetni, beszélgetett a fétisekkel, s néha a „szél” egyszerre csak felkapta és elvihette egy másik helyre. Mintha csak a szelek szárnyán suhant volna.

Ez az ember a halál és a betegség kulcsait tartotta a kezében, a tetszése szerint cselekedhetett bármit, vagy pénzért mások számára is elvégezhették bizonyos szertartásokat. Kinevette azt, aki hitt a kereszténységben, a helyi péket is beleértve, akit egyszerűen Basile tatának hívtak. Basile tata új hívő volt az adventista egyházban. Amikor Zunsem megtudta, hogy Basile keresztény lett, kijelentette: „Ó, te pékmester! Milyen új bolondsággal állítottál be? Túléled-e vajon a gonosz átkokat, amelyekkel megátkozlak? Ugyan ne nevetess már”, így csúfolt Zunsem mindenkit, aki keresztény lett.

Tehetetlenül

S akkor egyszerre csak Zunsem erőtlenné vált. Miután a felesége elhagyta, ismét megnősült, és született néhány gyermekük. S akkor egy nap, a felesége és a gyermekei, egyszerre csak megbetegedtek. Meghívta a lelkeket, hogy gyógyítsák meg a családját, de ők nem lettek jobban. Minden szertartást végigcsinált, amit csak ismert, minden dalt elénekelt, amit csak tudott, de a lelkek nem válaszoltak. Korábban gyakran sikerült kigyógyítani az embereket, akik olyan betegségben szenvedtek, mint a családjá. Most azonban nem ment neki. Elkezdett gondolkodni azon, hogy ki semlegesíthette a démoni lelkektől nyert erejét.

Már kezdte elveszíteni a reményt, hogy meggyógyulhat a családjá. Kétségbeesésében Basile tatához fordult. Basile tata nemsokára eljött még néhány adventista hívővel. Amikor megérkeztek, Zunsem megkérte őket, gyógyítsák meg a családját.

Az adventista hívők egy fétisekkel teli házban találták magukat. Basile tata kijelentette: „Először ki kell dobálnunk a fétiseket és meg kell tisztítanunk a házat, mielőtt meghívnanék ide a mi Istenünket”. Zunsem csendben bólintott. Milyen erőtlennek látszottak előtte a fétisek meg az összes szertartások.

Majd ezek az emberek kivették a különféle csontokat, madzagokat, kövecskéket egy nagy rakásra, az egésztest meggyújtották, miközben az összegyűlt lakosság nem kis érdeklődéssel figyelte az

eseményt. A faluban nem sokan szerették a varázslót, ezért senki nem is ellenkezett, amikor felégették Zunsem gonosz eszközeit.

Miután a kunyhó megtisztult, a keresztények összegyűltek a család köré és olvasni kezdték a bibliaverseket. S akkor őszinte szívvel megkérték Istent, adjon jó egészséget a családnak, és mutassa meg az igazi hatalmat, amely a menny Istenétől származik. A varázsló családjának egészsége ugyanebben a pillanatban javulni kezdett.

Zunsemet ennyi meg is győzte, elvetette a gonosz lelkeket és elindult a mindenható Isten felé, aki képes volt meggyógyítani a családját és megváltoztatni az életét. Zunsem és a felesége megkérték Basile tatát és a barátait, beszéljenek nekik a Biblia Istenéről. Nemsokára elkezdtek járni a kis falusi, adventista imaházba.

Zunsem egyre jobban megismerte Istent, és elkezdett bizonyágot tenni a faluban az Isten szeretetéről meg az Istenbe vetett hitéről. Egyszer még azt is bevallotta, hogy mérges kígyót engedett be Basile tata házába. Bocsánatot kért tőle, amiért üldözte és kicsúfolta a keresztényi hite miatt. Az isteni előrelátásnak köszönhetően ők ketten testvérek lettek a Krisztusban.

Zunsem, a volt varázsló, vu-du pap és falusi áldoktor felhagyott korábbi életével. Keresztségekor más nevet vett fel, mivel korábbi neve azt jelentette, hogy: „ördögáldozat”. Ma már a faluban mindenki csak úgy hívja: Máté-testvér. S a mezítlábas ember, aki az ördöggel paktált, most lábbelít visel.

Ámde az ördög nem mond le egykönnyen az áldozatáról. Egyik istentisztelet alkalmával, egyik gyermeke hirtelen eszméletét veszítette. A hívők abban a momentumban köréje gyűltek és imádkoztak érte Istenhez. Jézus még egyszer győzött a gonosz erők felett, s a gyermek ismét észhez tért. A gyógyulás csodája hozzájárult ahhoz, hogy Isten szeretete még inkább terjedjen a falu népe között.

Máté testvér és a felesége, bárhova mennek is, mindenütt bizonyágot tesznek, habár egyikük se tud írni-olvasni. Máté testvér a „Fekete könyvből” – a Bibliából prédikál. Odaadja a Bibliáját valakinek, aki tud olvasni, hogy felolvassa belőle az Isten szeretetéről szóló ígehelyeket.

Isten műve ma egész Beninben szépen halad előre, mert Máté testvérhez hasonlóan sokan hátat fordítanak a gonosznak, és teljes szívvel elfogadják Isten szeretetét. Adományaitokkal ma is támogat-

hatjátok a Krisztusról szóló örömmüzenet hirdetését Beninben, a fétisek és a vu-du kultusz hazájában. Benint nemsokára felszabadítjuk az ellenség keze alól, és Jézusé, a mi Megváltónké lesz.

Simon Giosou még a nigériai teológiai egyetemen tanult, amikor az imént hallott eseményeket feljegyezte. A családjával ma Parakouban él, ahol az adventista gyülekezet prédikátoraként szolgál.

A legfontosabb tények

- Benin és a szomszédos Togo két kis, nyugat-afrikai ország, Ghána és Nigéria között. Az 5 millió lakost számláló Beninben úgy 1000 adventista hívő él.
- Ez a két ország a vu-du kultusz bölcsője. Benin lakosságának több mint a fele még mindig gyakorolja e kultusz törzsi szertartásait. A vu-du egy misztikus vallásforma Afrikában és a Karib-szigeteken. E kultusz magába foglalja az ősök lelkeinek imádását, az ördögimádást és állatáldozatok bemutatását.
- A vu-du kultusz követői meghívják a lelkeket, hogy menjenek bele a kiválasztott fétisekbe és babákba.
- A gris-gris a vu-du szertartás „varázscsomagja”. Zunsem madzagjai, kövecskéi és tyúkcsonthajai meg füvei, amelyek a „csomagban” találhatóak, hivatottak hatással lenni a lelkekre, hogy azok aztán a megfelelő módon reagáljanak.

(Az 1996-os, negyedéves Missziós folyóiratból vettük át.)

8. szombat, 2014. február 22.

ISTENNEK SZOLGÁLNI A SÁTÁN TERÜLETÉN

Hogy néz ki a sátánnal való, mindennapos találkozás? A benini hívők ezt tudják.

Én kereszténynek tartom magamat. A családommal együtt templomjáró voltam, de éreztem, hogy ott nem kerültünk közelebb Istenhez azoknál a barátaimnál, akik sohasem jártak templomba. Láttam, hogy a hívők részt vesznek a vu-du szertartásokban, amely az életünk és a kultúránk minden részét átjárta itt, Beninben.

Egyszer megkértem Istent, mutassa meg, hogyan szolgálhatnék Neki igazán – Lélekben és igazságban.

Elkezdtem járni a karizmatikus csoporthoz, de idővel egymás ellen fordultak, s a gyülekezetük kettészakadt. Valaki ekkor meghívott egy adventista hívőt a mi csoportunkba, hogy ossza meg velünk a hitét. Ez az ember nagyon is értelmesen beszélt. Néhányan elkezdtük vele tanulmányozni a Bibliát. Hittem, hogy Isten válaszolt az imáimra. Itt olyan egyházra találtam, amely egész hitét a Szentírásra alapozta és elvetett mindent, aminek bármi köze volt a vu-du szertartásokhoz és a varázsláshoz. Ebből a karizmatikus hívők csoportjából 24 személy kívánt megkeresztelkedni az adventista egyházban, a feleségemet és engemet is beleértve.

Vágy és tétovázás

A feleségem és én arra vágytunk, hogy a szülőfalumban is elmondjuk az embereknek az Ige tanulmányozásával felfedezett igazságokat, ezért a faluba költöztünk. Az ezt követő öt évben megalapítottunk egy 38 személyből álló gyülekezetet.

Amikor meghalt az apósom, akkor nagy gondjaink voltak. A feleségem volt az egyetlen gyermeke, akinek illet volna megjelenni a temetésen. Tudtunk azonban, hogy nem vehetünk részt e vu-du szertartásokon, amelyek kerek két hétig tartanak. Ezért elmentünk a faluba, eltemettük az apját, majd elhagytuk a falut, még mielőtt véget értek a temetkezési táncszertartások, áldozások és italozások. A vu-du kultusz követői, amikor megtudták, hogy nem maradtunk ott az apósom temetését követő szertartásokon, sőt nem fizettük ki az ez alaklommal elfogyasztott italukat, nagyon megharagudtak ránk és megesküdtek, hogy megbosszulják és megölnék bennünket.

A vu-du hatalma

Tapasztalatból tudtuk, hogy a vu-du erőteljes. Korábban valaki egyszer megátkozott és azt mondta, hogy a folyón soha többé nem fogok átjutni, hanem belefulladok. Mivel folyó mellett éltünk, többször arra kényszerültünk, hogy átkeljünk rajta. Mindig volt valaki, aki fogott engem, nehogy beleugorjak a vízbe és megfulladjak. Máskor meg több kilométert gyalogoltam a legközelebbi hídig, csakhogy ne kelljen csónakkal átkelnem.

Amikor azonban keresztények lettünk, a feleségem biztatott, hogy szabadon átkelhetek egy kis csónakkal. Előzőleg Isten oltalmát kértem, majd beültem a csónakba és áteveztem a túlsó partra. Semmi nem történt. Akkor értettem meg, hogy Isten sokkal hatalmasabb a vu-du átkoknál.

Ez a tapasztalat bátorságot öntött belénk és növelte abbeli hitünket, hogy ha Isten védelméért imádkozunk, akkor ő megoltalmaz bennünket az átkoktól, azoktól is, amit a falu polgárai vetettek ránk.

Az apósom halála után a feleségem várandós lett. Amikor elérkezett a szülés ideje, a feleségem nem bírta megszülni. Egyik kórháztól a másikig mentünk, segítséget keresve. Végül a legnagyobb állami kórházba értünk. Az orvosok császármetszést végeztek. Amikor megvizsgálták a feleségem hasát, megállapították, hogy bélműködési rendellenességek léptek fel nála, és hogy ez valamilyen átoknak a következménye. Az orvosok nem tudtak segíteni. Azt mondták, hogy ezen csak Isten segíthet. Mi kitartóan imádkoztunk, s egy idő után a feleségem bélrendszere ismét normálisan működött.

Megbirkózni a lelki gyengeségekkel

Az öcsém és a családja is csatlakozott az adventisták közösségéhez. Egyszer valakik megvádolták az öcsémet, hogy megsértette valamelyik vu-du papot. Azt követelték tőle, hogy vásároljon alkoholos italt az egész vu-du közösségnek, és kérjen nyilvánosan elnézést a megsértett paptól. Mi azonban elutasítottuk. Ezt követően úgy 30 ember jött, hogy megölje az öcsémet és a családját, aki azonban átmenekül hozzánk. Együttesen, térden állva könyörögtünk Isten oltalmáért. A dühös polgárok körülvették a házunkat, előhoztak mindenféle átkokat és káromlásokat, de nem bírtak kárt tenni bennünk, mert mi állandóan imádkoztunk.

A csöcselék elment, de elvitte az öcsém kenuját, amelyet a halászházhoz és a szállításhoz használt. Elvitték a kenu a falujukhoz, megátkozták és a vu-du kultusz háza előtt hagyták.

Az egyházvezetők elmentek a városelnőkhöz, és elmagyarázták neki, hogy mi történt. A városelnő azonban kijelentette, hogy vegyen az egyház előbb alkoholos italokat ajándékba, akkor megvizsgálja a kérelmüket. Amikor egyházunk vezetői elmagyarázták

neki, hogy mi nem iszunk alkoholt, és nem is vásárolunk, a városelnök elküldte őket a következő szavak kíséretében: „Akkor menjenek önök a kenuért, a saját felelősségükre”. Tudtuk, hogy a kenu megátkozták, hogy lekenték méreggel, és hogy meghalunk, amint megérintjük. Mi azonban Istenhez fordultunk oltalomért, majd elmentünk a kenuért. Elvittük a folyóhoz, ahol jó lesikáltuk, és ismét Istennek szenteltük. A helyi polgárok nagyon meglepődtek, amikor azt látták, hogy az adventisták nem haltak meg, pedig megfogták a méreggel lekent kenu.

Három nappal később a vu-du kultusz számára szentelt ház összedőlt és úgy összemorzsolódott, mintha valamilyen erős, nagy kéz csapott volna rá. Még a ház alapjai is tönkrement. „Kik ezek az adventisták, akik ilyen hatalommal rendelkeznek”, érdeklődtek az emberek. A legtöbbször továbbra is szórta ránk az átkot, ám némelyek megjegyezték: „Ha a házzal illet tudtak tenni, akkor mi mindent tehetnek velünk?” A kultusz más követői azonban kitartóan átkozódtak, arra vágyva, hogy minden hívőt megöljenek, és azok házeit felgyújtsák. A környék minden adventistája böjtölt és imádkozott, hogy Isten oltalmazza meg az ő gyermekeit. Egy kerek hétig voltunk ilyen bizonytalan állapotban, s akkor egyetlen éjszaka alatt a kultusz három főpapja váratlanul elhalálozott.

Sok helyi polgár elkezdett járni az istentiszteletre, hogy megtudja, honnan van ennyi hatalmunk. Ők azonban semmi kivétnivalót nem találtak. Végül minden polgár, minden megmaradt vu-du pap, a városelnökkel együtt, bocsánatot kért az adventistáktól, arra kérve bennünket, hogy ne átkozzuk meg őket, hanem bocsássunk meg nekik.

Az átkokkal majdnem minden nap találkozunk. Egyik testvérnő egyszer adományt gyűjtött, miközben hirtelen elvesztette a hangját, már nem tudott többé beszélni, hanem csak ugatott, mint a kutya. A családja elhozta a gyülekezetünkbe, négy órán át imádkoztunk érte, mire elkezdett ismét rendesen beszélni. Valaki megátkozta.

Ima a gyülekezetért

Némely emberek, akik látják ezeket a csodákat, őszintén vágyakoznak az isteni erő után, s most ők is eljárnak a gyülekezetbe.

Rájöttek, hogy semmiféle titkos varázserővel nem rendelkezünk, csak igazán hiszünk és bízunk Istenben.

Egy bérbe vett farmon épített imaházban gyülekezünk. Nem mondható szépnek, de egyelőre ez van. A gyülekezetből csak három hívőnek van állandó munkahelye – egyikük halász, a másik szerelő a harmadik piaci elárúsító. Amikor barátokat hívunk az imaházba, gyakran megkérdezik tőlünk: „Miért nem építetek egy szebb, erősebb szerkezetű imaházat, mint más egyházak?” Itt Beninben egy tartós anyagból készült, erős épület arra ösztönzi az embereket, hogy bízzanak Isten erejében és hatalmában.

A kerületi prédikátor megvett egy telket, mi pedig már gyűjtünk az épületanyagra. Imádkoztatok velünk együtt azért, hogy a hatalmas Isten, aki naponta megment és oltalmaz bennünket a gonosztól, támogasson bennünket abba, hogy meg tudjuk venni az épületanyagot egy olyan imaház felépítéséhez, amelyben megdicsőíthetjük nagy és csodálatos tetteit bolygónknak ezen a vidékén.

(Az 2007-es, negyedéves Missziós folyóiratból vettük át.)

9. szombat, 2014. március 1.

A „MEGMENTŐ” ÁTOK

Írta: Simon Giosou

Az orvos elmondta az édesapának, hogy valaki megátkozta a lányát. „A legjobb, ha elviszed őt a vu-du paphoz”, ajánlotta neki az orvos.

A családom keresztény vallásúnak tartotta magát. A vallás azonban nem sokat jelentett a számomra. A szülői házat elhagyva az egyházat is elhagytam. Megnősültem és gyermekeink is születtek. Boldog voltam a családommal és elégedett a tanítói állásommal.

Akkor egyszer a legidősebb lányunk megbetegedett. Egyfajta maláriában szenvedett, amely azonban nem reagált az általános kezelésre. Elvittük a kórházba, de ott sem volt jobb neki. Végül az orvos csak kimondta, hogy valaki átkot dobott a lányra. Ajánlotta, hogy vigyük el a főpaphoz, akinek vannak fétisei. Talán ez a fületekben furcsán cseng, de nálunk a vu-du általánosan elismert vallásforma, az emberek pedig az ellenségeiket gyakran megátkozzák. Az átok miatt bárki megbete-

gedhet, sőt, meg is halhat. Ha valaki átkot dobott a lányomra, akkor ő nem is lesz jobban mindaddig, amíg le ne veszik róla az átkot.

Elmondtam a felségemnek, mit mondott az orvos, ő azonban nem akart vu-du paphoz fordulni segítségért. Ehelyett elküldött egy afrikai keresztény egyházba, amely gyógyítani tudott, és ahol az embereknek látomásaik is voltak. Az egyház hívei azt állították, hogy meg tudják állapítani, vajon tényleg átkot dobott-e valaki a lányunkra. Elvezettem a lányomat egy ilyen gyülekezetbe, ahol az egyik ember azt mondta, hogy látomásban látta, hogy valaki átkot dobott a lányunkra. Azt is megmondta, mit kell tennem, hogy elhagyja az átok. Követtem az utasításait, ő meg elvégezte a szertartást. Miután hazaértünk, a lányunk kezdett jobban lenni.

Nem sokkal később én és a fiam betegedtünk meg. El kellett volna mennem az orvoshoz, de nem volt pénzem kifizetni. Azon gondolkodtam, hogy vajon tudna-e segíteni ismét ez az egyház.

Elmondtam a gyülekezeti vénnek a bajomat, ő meg felkínálta, hogy imádkozik értem. Adott nekem egy Bibliát, és rámutatott néhány igehelyre: *„Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.”* (Mát 10, 29-31). Még soha nem olvastam a Bibliát, még akkor sem, amikor templomba jártam, de most ezek a versek nagy hatással voltak rám, ezért úgy gondoltam, megtanulom őket.

A gyülekezeti vén felajánlotta, hogy elküldi hozzám a prédikátort, hogy az otthonomban imádkozzon értem. Elfogadtam az ajánlatát, majd később a prédikátorral elkezdtem tanulmányozni a Bibliát. Elmentem a gyülekezetébe, de a hangos zene valahogy nem tetszett. Ilyen zajban nem tudtam Istent keresni. Én pedig még sokat meg akartam tanulni Istenről, ezért folytattam a bibliakutatást.

Ellátogattam egy másik egyházhoz, és ott jól éreztem magamat. Elkezdtem járni hozzájuk. Még inkább vágyakoztam az Ige tanulmányozására. A prédikátor és én gyakran késő éjszakáig tanulmányoztuk a Szentírást. Sok kérdésem volt. Tanulmányozás közben felfigyeltem a 2Móz 20-ban adott törvény, szombatról szóló parancsolatára.

Megkérdeztem a prédikátor véleményét, de nekem úgy tűnt, hogy nem tud mit mondani. Végül kijelentette, hogy ezt a kérdést az egész

gyülekezet előtt fogjuk megtárgyalni. Egyik vasárnap délután tehát összejöttünk a gyülekezettel és a szombatról tárgyaltunk. Felolvastam a bibliaverseket, amelyeket én találtam meg, és beszélgettünk a parancsolatokról meg a szombatról. Időközben még más ide illő verseket is találtam, viszont a hívők többsége még írni-olvasni se tudott, ezért csak beszélgetni tudott a felolvasottakról. Néha kicsit erélyesebben szóltunk, de végül megegyeztünk egy dologban, hogy mivel nem fejeztük be a szombatról szóló vitánkat, így azt legközelebb folytatni fogjuk.

Egyszer, miközben a rádiómon programot keresgéltem, ráakadtam az Adventista Világrádióra. Úgy döntöttem, írok nekik és megkérdezem őket a szombattal kapcsolatban. Nemsokára megjött tőlük a válasz, sőt kaptam néhány prospektust a szombatról, BLI-i beiratkozó lapokat, valamit e tanfolyam első két leckéjét. Én gyorsan megválaszoltam az első kérdéseket, és azonnal visszaküldtem a választ.

A levelező iskola tanítója más kérdéseimben is a segítségemre volt. Különösen a gyermeknevelés témájára, az egészséges táplálkozási szokásokra, meg még néhány lelki témára térünk ki. A leckék tanulmányozása közben mindig megosztottam a hívőkkel, amit megtanultam. Akkor egyszer megkérdeztem a bibliatanítómat, el tudna-e jönni valaki a gyülekezetünkbe, hogy tanítson bennünket? El is jött egy adventista hívő, hogy tanulmányozza velünk a Bibliát.

Néhány protestáns hívő a gyülekezetből ahova jártam, és én, együttesen megszerveztük a bibliatanulmányozást. Habár némelyek ellenezték, mi azonban folytattuk. Szombat reggelenként egy jellegzetes kinézetű fa alatt gyülekeztünk, egy domboldalon.

A feleségem, aki kezdetben szintén eljár velem a protestáns gyülekezetbe, kételkedett a lépéseim helyességében, gondolva, hogy ez majd szétrombolja a gyülekezetet. Végül ő maga is megértette, hogy a szombat parancsa nem szűnt meg, továbbra is érvényes, ezért ő is csatlakozott a kis tanulmányozó csoportunkhoz. Adventistáknak tartottuk magunkat, habár formálisan még senki a csoportból nem csatlakozott az adventista egyházhoz. A csoport néhány tagja, akiknek volt motorkerékpárjuk, még 50km-t is utaztak, csak hogy ott lehessenek az imaházban az adventista istentiszteleten. Felvették az istentiszteletet, s akkor bemutatták a csoportunkban.

Sajnos mielőtt befejeztük volna a BLI-t és megkeresztelkedtünk volna, engem áthelyeztek Vidah helységbe, Benin és Togo

legnagyobb vu-du központjába. Azon töprengtem, miért küld most engem Isten egy ilyen pogány városba, ahol akkor még adventista gyülekezet se volt, és amelyet még csak most kezdtem megismerni?! Mivel a legközelebbi gyülekezetbe se tudtam eljutni motorral, olyan messze volt, a családommal a saját otthonunkban kezdtük megszervezni az istentiszteleteket. Magányosak voltunk, különösen akkor volt nehéz, amikor néhány szomszéd a szombatünneplés miatt igyekezett nekünk gondot okozni.

Ezért mindig nagyon jól esett, amikor egy-egy prédikátor néha meglátogatott bennünket. Ilyenkor minden kérdésemet összeszedtem. Egyik ilyen látogatás alkalmával a prédikátor elújságolta nekem, hogy a korábbi bibliatanulmányozó csoportom néhány tagja meg fog keresztelkedni a szülőfalumtól 50km-re levő, adventista gyülekezetben. Ekkor én és a feleségem is elhatároztuk, hogy megkeresztelkedünk.

A keresztségem után nem tudtam magamban tartani mindazt, amit megtanultam. Lelki témákról kezdtem beszélgetni a munkatársaimmal és a szomszédjaimmal. Elkezdtem tanulmányozni a Bibliát az egyik munkatársammal, tanítóval. Ő valóban érdeklődik, ám az ördög mindenképpen el akar engem választani tőle. Egyszer megbeszéltük, hogy én, meg a feleségem és ő elmegyünk egy szemináriumra, Kotonuba. De az iskola igazgatója behívatott és közölte velem, hogy szeretné áttekinteni egy egész napi munkámat, és azt éppen a következő szombatra tervezi. Ő azonban már tudta, hogy én szombatot ünnepelek. Imádkoztam magamban, és bementem az irodájába, majd udvariasan és nagy nyugalommal emlékeztettem, hogy aznap nem fog tudni megfigyelni engem. Javasoltam, hogy válasszon egy másik napot, ne szombatra tegye. Végül beleegyezett, s én így nyugodtan megtarthattam a szombatot.

Elvittem a munkatársamat és a feleségemet Kotonuba, ahol bemutattam őket az ottani prédikátornak. Együtt elbeszélgettünk. Ez az én barátom, a tanító, különben protestáns egyházi hivatalnok Vidahuban. Nagyon befolyásos. Kérlek benneteket, imádkozzatok érte, hogy az élettemmel világitani tudjak a számára, és tükrözhessem Krisztust, hogy az igazság fénye áthatolhasson Vidah város sötétiségén, amelybe a sátán burkolta.

(Az 1996-os, negyedéves Missziós folyóiratból vettük át.)

10. szombat, 2014. március 8.

VESZÉLYES BARÁTSÁG

Amikor visszatért édesanyja temetéséről, két fiatalembert látott az apja házának udvarában.

Nyugat-Nigériában nőttem fel, és vallásos családban nevelkedtem. Amikor 16 éves lettem, a nagynénim megkérdezte édesanyámat, elvihet-e engem magához. Megígérte, hogy fizetni fogja az iskolát, és hogy továbbtanulási lehetőséget is ad nekem. Ilyen dolog többször is megtörténik a mi kultúránkban. A rokon, akinek nincs saját családja, meghívja valamelyik rokongyereket, és gondoskodik róla.

Beiratkoztam az iskolába és elkezdtem a saját életemet. Két évig éltem a nagynénémnél, amikor egyszerre azt a hír kaptam, hogy meghalt az édesanyám. Szomorúan tértem haza apám falujába, hogy kikísérjem édesanyámat.

Idegenek az kapuban

A családjunk telkén több ház is van. Amikor hazaértem, megtudtam, hogy édesapám az egyik házat kiadta két fiatalemberek. Köszöntöttem őket, s beszélgetés közben megtudtam, hogy keresztények. Nagyon érdekelt, hogy ugyan miért adta ki édesapám az udvarban levő házat keresztény embereknek, mivel mi nem voltunk keresztények. Megállapítottam azonban, hogy nagyon kedvesek és tisztelettudók. Azt is észrevettem, hogy nagyon vallásosak – és hogy vallási elképzeléseik nem hasonlítottak a családoméhoz. Meghívtak, hogy imádkozzak velük az ima-istentiszteleten. Engem érdekelt a kereszténység, ezért elmentem velük a gyülekezetükbe. Eszem ágában se volt kereszténnyé lennem, csak kíváncsi voltam, és tudni akartam, miről beszélnek. Ezért úgy döntöttem, hogy meghallgatom, amit mondanak.

Akkor értesítettek, hogy ők ketten valamilyen tanulmányozásokat szerveznek, amelyekre engemet is meghívtak. Tudtam, hogy édesapám haragudni fog mindezért, mert még meg sem kérdeztem, hogy eljárhatok-e ezekre az istentiszteletekre. Nem mentem mindig el, de amikor csak tehettem, megjelentem az órán. Az egyik ilyen

tanulmányozáson az előadó a szombatról beszélt. Ez egy teljesen új ötlet volt a számomra. Úgy hittem, hogy minden keresztény vasárnap jár a templomba. Végül az evangélista megmagyarázta, hogy Isten a teremtéskor választotta ki és különítette el a szombatot, mint hetedik napot.

Minél többet gondolkodtam rajta, annál inkább érdekelt a téma. Többet akartam tudni. A helyi prédikátorral tanulmányozni kezdtem a Bibliát, de mindent nagyon óvatosan tettem, nehogy körülöttem bárki érdeklődni kezdjen azután, hogy mit is csinálok.

Addig tanulmányoztuk a szombattémát, amíg teljességgel meg nem értettem, utána a prédikátor azt is elmondta nekem, hogy mit tanít a Biblia Krisztus második eljövételéről. Számomra Jézus mindig csak egy próféta volt, semmi más, de most egyszeribe megértettem, hogy Jézus Isten, és hogy eljön az ő hű követőiért, akiket felvisz magával a mennybe. Nagy hatással volt rám mindaz, amit megtudtam, ezért elhatároztam, hogy keresztény leszek, és életem végéig Jézus követője.

És itt kezdődtek a gondjaim. Többé már nem akartam eljárni a vu-du házban megtartott szertartásokra. Néha azonban édesapám előtt úgy tettem, mintha a vu-du szerint szertartásos imát végeznék, ám én ilyenkor imában Jézussal tartottam a kapcsolatot. Édesapám azonban észrevette a változásokat, és érdekelte, hogy mi is történik valójában.

„Mért nem veszel részt a szertartásos imákon”, próbált kifaggatni. „Nem tán elfogadtad e fiatal emberek vallását?” Ekkor beszéltem neki a vágyamról, hogy keresztény legyek.

„Ha nem akarsz tovább a vu-du házban megtartandó, szertartásos imákra járni, akkor iskolába se akarjál tovább járni, mert én nem fogom neked fizetni, az biztos.” Világos volt, amit apám mondott, és elretentő. Még két évem maradt a középiskolából, s ezt apa pénzübeli támogatása nélkül nem tudtam volna elvégezni. De abban szintén biztos voltam, hogy nem akarok két évet várni arra, hogy kereszténnyé váljak.

Apám elmondta a középiskola igazgatójának, hogy keresztény lettem. A rá következő napokban ez az ember megfigyelés alatt tartott engem. A tanítás végén a diákok általában kettésével imádkoznak. Én azonban nem a hagyományos módon imádkoztam,

ahogy megtanítottak bennünket, ezért az igazgató megvert, és megfenyegetett, hogy majd ő megtanít engemet az engedelmességre. Mindezek ellenére továbbra se engedelmeskedtem. Végül azzal büntettek, hogy nem volt szabad iskolába mennem, hanem otthon kellett maradnom. Én ilyenkor imádkoztam, és a Bibliát tanulmányoztam. Apa nem adott enni, így a keresztyén barátaimmal együtt étkeztem. Közben arra kértem Istent, adjon lehetőséget arra, hogy folytathassam az iskolát.

Új kezdet

A prédikátor, akivel a Bibliát tanulmányoztam, keresztséget tervezett. Nagyon szerettem volna én magam is a keresztelendők között lenni. Erről a tervemről nem beszéltem édesapámnak, de ő valahogy tudomást szerzett a keresztség napjáról, és megtiltotta nekem, hogy aznap elhagyjam a házat. Nagyon sajnáltam, hogy elmulasztottam ezt a keresztségi lehetőséget, ám megtudtam, hogy a prédikátor még másnap is tart egy keresztséget. Úgy döntöttem, hogy elmegyek, még mielőtt édesapám megakadályozhatna. Mivel munkanap volt, senki sem várt keresztségi szertartást. Kilopakodtam hát a házból, és lementem a folyóhoz. Elsőként érkeztem oda, és megkértem a prédikátort, hogy gyorsan kereszteljen meg. Utána átöltöztem szárazba, hogy édesapám ne kételkedhessen.

A lakóink közül az egyik fiatalember elmondta a prédikátornak, hogy édesapám nem akarja fizetni az iskoláztatásomat. A prédikátor megkérte az egyik fiatalembert, a lakóink közül, hogy beszéljen édesapámmal és kérje meg, hogy írjon egy felhatalmazást, amellyel megengedi, hogy mások fizessék helyette az iskolát a számomra. Az egyik fiatalember ajánlotta, hogy böjtöljünk és imádkozzunk az ügyért, még mielőtt elmenne és apámtól engedélyt kérni. Három napig böjtöltünk és imádkoztunk, s akkor a fiatalember beszélt édesapámmal. Elmagyarázta neki, hogy az adventista egyháznak van jó bentlakásos iskolája, ott befejezhetem a kiképzést, ha ő, mint édesapa engedélyt ad rá. Csodával határos módon édesapám elfogadta az ajánlatot és aláírta a beleegyezését.

Nagyon boldog voltam! De továbbra is aggódtam az iskolai kiadások miatt. Tudtam, hogy egyedül semmiféle pénzt nem tudok szerezni, de azt is tudtam, hogy édesapám nem fog fizetni.

Ezt követően levélben nemsokára arról értesítettek, hogy a helyi egyházterület fogja támogatni az iskoláztatásomat. Az öcsém néha elbeszélget velem, én meg – amikor csak tehetem – Jézusról beszélek neki. Imám és óhajom, hogy édesapám és az öcsém is meghallják Isten hangját, és elfogadják az Ő hívását. Missziós adományaitokkal a laikus evangélisták munkáját támogatjátok, amilyen e két fiatalember is, aki elvezetett engem Krisztushoz. Adományaitok az iskolát is támogatják, amelybe most járok, és esélyt adnak nekem, hogy befejezhessem a középiskolát. Köszönjük, hogy ily módon is támogatjátok egyházunkat és azokat, akiket azonban személyesen még nem volt alkalmatok megismerni.

(Az 2007-es, negyedévi Missziós folyóiratból vettük át.)

11. szombat, 2014. március 15.

SOK JONATÁN

Viktoria Arondou és Josef A. Olahide

Jonatán Boeia belépett az adventista szeminárium főbejártán, amely a nyugat-afrikai „Adventist Seminary of West Africa” nevet viselő iskola. Észre se vette a tarka virágokat, amelyek a nem régi esőnek köszönhetően virágoztak. Poros és fáradt volt a hosszú út miatt. Egy irodába küldték, ahol a hivatalnok kedvesen fogadta. Jonatán gyorsan hadart, s remélte, hogy az ember mégis megért, amit mond és elfogadja a kérését.

Jonatán elmesélte neki, hogy a háború miatt hagyta el szülőföldjét, Libériát és jött át Nigériába. Közölte, hogy ő az egyetlen adventista a családban, és hogy erről az iskoláról annak a gyülekezetnek a híveitől szerzett tudomást, ahova járt, még mielőtt Nigériába szökött. Nagyot sóhajtott, majd feltette a kérdést, ami már nagyon nyomta a szívét – volna-e lehetőség arra, hogy itt befejezze a prédikatori iskolát?

A hivatalnok figyelmesen meghallgatta, majd elmosolyodott. Hogy utasíthatna el valakit, aki annyira szeretne itt tanulni, hogy napokon át képes volt gyalogolni, hogy eljöhessen ide? Így tehát Jonatán beiratkozott a prédikátoriskolába. Habár keresztény volt, de

a tanulmányai során még inkább megtanulta, hogyan gondoskodik Isten a gyermekei szükségleteiről. Volt egy tanfolyam, amely különösen érdekelte Jonatánt. Ez a tanfolyam azzal a témával foglalkozott, hogy miként lehet igazi, boldog házasságot kötni.

A szemeszter végén Jonatán csatlakozott egy csoport egyetemistához, akik arra készültek, hogy a szomszédos Ghánában, könyveink árusításával keressenek pénzt az iskoláztatásukra. Nagyon örült annak, hogy könyvevangélistaként nem csak elméleti tudást, hanem gyakorlati tapasztalatot is szerezhethet ebben az iskolában. „Amikor csak meglátogattam valakit, és elvittem neki a könyveinkből, észrevettem, hogy ezek az egyének nem csak az irodalom iránt érdeklődnek, hanem, hanem az étellel kapcsolatos, jó tanácsok iránt is. Többen megnyitották előttem a szívüket, beszéltek nekem a gondjaikról, majd megkértek, hogy imádkozzak értük, és segítsek rajtuk.“

Egyszer jonatán megismerkedett egy családdal, amely széthulló félben volt. Habár ő maga nem volt nő, de Isten felhasználta őt, hogy segítsen ezen a családon. A családfővel elbeszélgetett a boldog otthon életelveiről, amelyeket éppen megtanult és elfogadott az iskolában. Imádkozott az emberrel és felajánlotta a segítségét. Később az ember feleségét is meglátogatta, irodalmat vitt neki és Isten akarata szerint való ötletekkel tanácsolta.

Miután visszament az iskolába, levelet kapott ettől a családtól. Izgatottan és örömmel olvasta e sorokat, amelyekben a férj és a feleség arról értesítették őt, hogy sikerült túltekinteniük az egymás közötti különbségeken, és úgy döntöttek, hogy folytatják közös életüket. Megköszönték Jonatánnak az imáit, meg a pozitív hatást, amellyel támogatta őket.

Az iskola szolgálata

A nyugat-afrikai adventista szemináriumot már sokan befejezték, amióta megalapítottuk ezt az iskolát úgy 30 évvel ezelőtt! Az egyetemisták itt nem csak tanulnak. Ők a gyakorlatban is alkalmazzák elméleti tudásukat, mert az iskolai alkalmazottaktól az egyetemistákig, mindenki tart evangéliumi összejöveteleket, egészségügyi szemináriumokat, Jelenések- és más szemináriumot, sőt, az iskolán kívül is tevékenykednek: takarítanak vagy virágot ültetnek. A legutóbbi evangéliumi sorozat után 50 személy keresztelkedett meg.

Adj alkalmat másoknak

Jonatán egy a szerencsések közül. Talált szabad helyet, hogy itt tanulhasson. Sok Jonatánhoz hasonló fiatal szeretne itt tanulni, de egyszerűen nincs elég hely. Jelenleg is több mint 500 egyetemista tanul itt, 18 különböző országból. Mindenki Istennek akar szolgálni, de az iskola már tele van, és nincs hely még több diák számára. A két személy számára készült szobákban már így is néha hatan vannak. A folyosókat meg a dékán irodáját szintén átalakították hálósobákká.

Az iskolának nincs egy olyan nagy helyisége, ahova az összes egyetemista beférne, így a diákgyűlések alkalmával sokan más termekben vagy kint állva követik az eseményeket.

Az egyetemisták különféle helyiségekben tanulnak: a még befejezetlen imateremben, a kis ebédlőhelyiségben, könyvtárban, sőt még a parkban levő fák alatt is, amikor az idő megengedi. A könyvtárban gyülekező egyetemisták így gyakran zavarják az ott tanuló, vagy éppen a tanulmányaikat író társaikat.

A befejezetlen imateremben hatvan egyetemista hallgatja az előadást, és alig tudja követni az udvarból behallatszó zaj miatt. Az imaháznak minden helyiségét kihasználják az előadások megtartására. „Ameddig nem kapunk újabb tantermeket, addig az imatermet is sajnos tanteremként kell használnunk, mert nincs más megoldásunk”, magyarázza a prédikátor.

A diákgyűlés elnöke, A. Alalade, kiemeli, hogy ehhez a helyzethez részben a középiskolák tanárainak sztrájkja is hozzájárult, ami miatt az állam több hónapra bezárta a középiskolákat. Az elégedetlen szülők, a gyermekeik kiképzéséhez az egyetemek támogatását kérték. Így végül minden egyetemnek meghatározott számú tantermet át kellett engednie a középiskolások részére. Így az iskolánknak még több terhet kell viselnie.

A nyugat-afrikai adventista egyetem hallgatói és tanárai nem örülnek annak, hogy az imatermet tanteremként kell használniuk. Azért imádkoznak, hogy nemsokára újabb tantermeket és egy nagy gyűléstermet kapjanak, hogy az imatermet kizárólag a gyülekezeti tevékenységekre használhassák. Néhány új tanterem és több funkciójú épület hozzájárul a nagy tumultus csökkentéséhez. Az épületekben tantermek, előadótermek és egy nagy aula lesz, amelybe az összes egyetemista befér. A ti tizenharmadik szombati adománya-

ítok is hozzájárulnak ahhoz, hogy az egyetemistáink vágyai és álmai megvalósuljanak. Imádkozzatok ezért az egyetemért és az itt tanuló fiatalokért, hogy megfelelő kiképzés után megfelelően szolgálhassanak Istennek, ahova meghívja majd őket szolgálani.

(Az 1996-os, negyedéves Missziós folyóiratból vettük át.)

12. szombat, 2014. március 22.

AZ ÉN HITEM ERŐS

Egy fiatal lány megismeri Jézust és hű marad hozzá annak ellenére, hogy a szülei erőszakkal próbálják rákényszeríteni, hogy mondjon le a hitéről.

Monserat egy fiatal nigériai lány. Kíváncsi tizenévesként felfigyelt az egyik szomszédjára. Ő péntekenként nem járt a dzsámiba, de mindig nyugodtnak és boldognak látszott. A lány azon töprengett, mitől más ez az ember? Amikor meglátta az utcán, mindig köszöntötte őt, máskor meg elnézte az ablakból, ahogy a szomszédja a kertjét műveli. Egyszer összeszedte minden bátorságát és feltette neki a kérdést, amely annyira érdekelte: „Te milyen vallású vagy?”

„Én adventista keresztény vagyok”, válaszolta mosolyogva a szomszédja. Monserat még sohasem hallott az adventistákról, habár a kereszténységet egy kicsit már ismerte. „Adhatok neked egy könyvet az adventistákról, ha akarsz”, kínálta fel a szomszédja.

„Igen, kérek szépen”, válaszolta Monserat. A szomszédja megajándékozta a lányt egy Jézushoz vezető út című könyvvel. Monserat megköszönte az embernek, a könyvet bedugta a köntöse alá, és hazasietett. Amikor egyedül maradt a házban, mindig olvasgatott belőle. Habár a szülei írástudatlanok, Monserat tisztában volt vele, hogy megharagudnának rá, ha megtudnák, hogy keresztény könyvet olvas. Ezért a könyvet titokban olvasta, és rejtegette a többiek elől.

Monserat nem gondolta, hogy a kereszténység jó vallás lenne, ezért, mielőtt visszament az internátusba, a könyvet visszaadta a szomszédjának. Szeretett az iskolában és szerette a barátait, akivel egy szobában lakott. Mivel lefoglalták őt a tanulás és a mindennapos szokásos kötelezettségek, a lány hamarosan megfeledkezett a szomszédjáról és az ő különös vallásáról.

Titkos imaház-látogatások

Amikor ismét eljött a szünidő, Monserat is hazatért. Eszébe jutott a barátságos szomszédember, és amikor csak meglátta, mindig köszönt neki. Egy ilyen alkalommal a szomszéd meghívta a kislányt, hogy menjen el vele az imaházba.

„Nem tehetem”, válaszolta Monserat, és bocsánatot kért. „Szombatonként előadásokra járok, amelyek felkészítenek az év végi vizsgáimra.”

„Akkor talán az előadás után”, javasolta a szomszédember csalódottan.

„Nem, várj csak”, szóló közbe Monserat. „Akarom látni milyen a ti templomotok. Hol találom?” Az ember megadta a címet és elmagyarázta, hogy talál majd oda. Ezen a szombaton Monserat felkészült az iskolára, de helyette a szomszédember imaházába ment. Az érdekelte leginkább, vajon a többi hívő is olyan kedves, mint a szomszéd bácsi?

A gyülekezet hívei szívélyesen köszöntötték és befogadták. Nagyon tetszett neki az istentisztelet, habár jócskán különbözött a dzsámiban való szolgálattól. Amikor a prédikátor meghívta, hogy jöjjön el máskor is, a lány nem szólt, csak mosolyogva bólintott.

Monserat a tanítás helyett minden szombatot az imaházban töltött. A szülei semmit se vettek észre, mivel a tanításnak is akkor volt vége, amikor az istentiszteletnek. Monserat kapott egy Bibliát ajándékba, és elkezdte olvasni. Megtanult imádkozni úgy, ahogy a keresztények imádkoztak. Megkérte Istent, vezesse őt az életben. Az iskolában mindig első volt a csínytevésekben, de most úgy döntött, hogy megváltozik, és ezt a változást a tanárai és az igazgató is észre fogja venni.

Változások

Amikor Monserat visszament az iskolába, hiányoztak neki a szombati istentiszteletek. Akkor talált egy adventista imaházat, amely egy órányi utazásra volt az iskolától. Szombat reggel korán felkelt, felkészült és az autóbusszal elment az imaházba. Az egész szombatot a hívőkkel töltötte, estefelé meg visszautazott az iskolába. Még az iskolaév vége előtt, Monserat átadta életét Krisztusnak és kérte, hogy kereszteljék meg az adventista egyházban. Senkinek nem

szólt arról, hova tűnik szombatnapokon, de az életébe beállt változásokat a körülötte élők mind észrevették. Sokkal felelősségteljesebb volt, meg engedelmes és nem ő volt az első minden csínytevésben, mint ahogy korábban tette. Amikor eljött a szünidő, Monserat ismét eljárt az otthoni imaházba. A szülei észrevették és megkérdezték, hova jár minden szombaton, mivel már nem volt tanítás. Azt is megkérdezték tőle, hogy miért vette le az ékszerait.

Amikor a család együtt ment a dzsámiba imádkozni, Monserat is velük ment. De nem a megtanult imákat mormolta, hanem csendben Jézushoz imádkozott. Édesanyja észrevette, hogy a lánya nem mondja el az imákat, és megkérdezte, miért nem teszi? Megijedt, zavarba jött és tudta, hogy hitét tovább nem rejtegetheti a szülei elől. Becsületesen megvallotta, hogy keresztény lett.

A szülei nagyon mérgesek voltak. Megtiltották, hogy beszélgesen a keresztény szomszédjukkal, és hogy bármilyen keresztény gyülekezetbe elmenjen. A tanárait és a barátait is értesítették, és mindent megtettek, hogy eltérítsék őt a kereszténységtől. Egyfelől bármennyire szeretett volna is a szülei engedelmes gyermeke lenni, másfelől nem akart lemondani Krisztusról. Erősen szembenézett hát a szülei haragjával.

Kitagadva

Végül az apja kitagadta. El kellett hagynia az otthonát. És a középiskolából megmaradt két évet sem akarta többé fizetni neki.

Monserat megijedt, mert hirtelen egyedül maradt, magára hagyatva. Isten békéjét kérte a szívébe, ismételte a bibliai igehelyeket, különösen a Zsoltár 27,10-t: „*Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem*“. A hittestvéreihez fordult segítségért.

A gyülekezet hívei támogatták, hogy befejezhesse az iskolát, a gyülekezeti barátnője meg, aki Monserat iskolájának közelében élt, meghívta őt, hogy lakjon náluk. Így tudott iskolába járni és tovább tanulni. Monserat többször is megpróbált beszélni a szüleivel, ők azonban meg se akarták hallgatni. Nagyon magányos volt.

Egyszer az anyukája mégis elment az iskolába, hogy megnézzze a lányt. Monserat először megörült, hogy ismét láthatja az édesanyját, de nagyon elkeseredett, amikor megtudta, hogy az anyja valamilyen lelki gyógyítóhoz akarja őt elvinni, hogy kiverje a fejéből a bolondos

keresztényi gondolatokat. Monserat kedvetlenül ment az anyjával, közben egy kis Bibliát szorongatott a kezében. Amikor a gyógyító meglátta Monseratot, így szól a lány anyjához: „Hagyják őt magára. Hadd tegye azt, amit az eszébe vett”. Monseratnak nagy kő esett le a szívéről, és boldogan tért vissza az iskolába. Ez egy nehéz időszak volt a számára. A hívők elmentek meglátogatni a lány szüleit és kérelték, hadd jöhessen haza a lány az otthonába. Miután Monserat leérettségizett, az apja megengedte, hogy hazamenjen. Azzal az elképzeléssel tért haza, hogy a szülei végül is belenyugodtak a válásváltoztatásába. Amikor Monserat megkapta a vizsgaeredményt, akkor látta, hogy az angol nyelvvizsgálója nem sikerült. Újra kellett vizsgáznia. „Idd meg ezt a szenteltvízes italt”, tanácsolta az anyja. „Segíthet a vizsgázáskor.”

„Nem kell nekem ilyen ital. Én Istenre támaszkodom”, válaszolta Monserat. A szülei ismét megharagudtak rá és így szóltak: „Ha nem teszed azt, amit mondunk, akkor le is út, fel is út.” Ezeket a szavakat az apja mondta neki.

Felnőni

Monserat rájött, hogy többé nem maradhat otthon. Elbeszélgetett a gyülekezet vénjével, hogy mit is tehetne. A vén felajánlotta neki, hogy segít beiratkozni a Babkok adventista egyetemre. Ott nyugodtan élhet és tanulhat. Majd a gyülekezet felvállalja a tanulmányainak pénzelését. Monserat beiratkozott tehát a Babkok egyetemre, hogy ott egészségügyi nővérnek tanuljon. Mindenek ellenére a szülei örülnek a lányuk sikereinek. Néha elmennek meglátogatni. Monserat naponta imádkozik azért, hogy a szülei is elfogadják Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak.

Monserat hozzáteszi: „Remélem, hogy az én élettörténetemből mások is megtanulnak kiállni a hitükért. Ennek nagyon örülnék”.

Missziós adományainkkal az evangélium hirdetésének különféle formáit támogatjuk, egyik formája az adventista iskolák. Köszönjük, hogy nagy örömet adatok az Isten szeretetének világra szóló hirdetéséért.

(Az 2007-es, negyedéves Missziós folyóiratból vettük át.)

13. szombat, 2014. március 29.

A TIZENHARMADIK SZOMBATI MŰSOR

Megjegyzés: Mivel most várjuk az új főszerkesztőt, megkérünk benneteket, hogy a gyermekek 13. szombati műsorát használjátok ebben a negyedévben. Köszönjük szíves megértéseteket. – *A missziós folyóirat szerkesztői bizottsága*

„Kövess engem”

Szombatiskolai vezető: A Nyugat – Közép-Afrikai Divízió 22 országból áll.

Három évvel ezelőtt a tizenharmadik szombati adományaink hozzájárultak ahhoz, hogy a gyerekek ebben a divízióban bizonytságot teheszenek Istenről azzal, hogy iskolai felszerelést vásároltak a diáktársaiknak és nyomtatott meghívóval meghívták őket a szombatiskolába. Hallgassuk meg, hogyan tett bizonytságot egy kislány az Isten szeretetéről a mi pénzünkéből vett iskolai felszerelés segítségével.

Az első tanítási nap volt ez a nyugat-afrikai adventista iskolában. A gyerekek összegyűltek az udvaron, az asztal köré, felkészülve az első tanítási napra. Az asztalon új iskolai felszerelést láttak szépen elrendezve: ceruzák, törlogumik, színesek, füzetek, szövegkijelzők és könyvjelzők egy-egy Jézus képpel ellátva, e szöveg kíséretében: „KÖVESS ENGEM”.

A kilencéves Joyce (Dzsojsz) is ott volt a gyerekek között, akik lelkesen szemlélték az iskolai felszereléseket. Megérkezett a tanító néni, aki elmondta, miért is vannak ezek az iskolai dolgok az asztalon.

Szórakoztató missziós terv

„Ma különös missziós terv van soron”, mondta a tanítónő. „Csomagokat készítettünk az iskolai felszerelésekből, és olyan gyerekeknek ajándékozunk őket, akik nem ismerik Jézust.”

A tanítónő mindenkinek adott egy-egy zacskó iskolai felszerelést. A zacskón átlátszottak a Jézus képével ellátott könyvjelzők, amelyek egyben meghívók voltak a gyermek-szombatiskolába.

Joyce nagyon örült, de közben eszébe jutottak neki azok a gyerekek, akiről tudta, hogy nincs pénzük megvásárolni ezeket a dolgokat. Joyce arra vágyott, hogy egy ilyen gyereket megajándékozzon.

A tanítónő a végén fejet hajtott, és így imádkozott. „Drága Istenünk, kérlek, mutasd meg a gyerekeknek, hogy kinek szeretnéd, ha eljuttatnák ezeket az ajándékcsomagokat. És áld meg azokat, akikhez eljutnak e csomagok. Segíts nekik, hogy igyekezzenek majd jobban megismerni Téged! Jézus nevében kértük, ámen!”

Kié lesz az ajándékcsomag?

A tanító néni így szólt: „Kérjétek meg Istenet, és akkor megmutatja nektek, kinek kell eljuttatnotok a nálatok levő ajándékcsomagot. Amikor pedig majd átadjátok az ajándékot, mondjátok el nekik, hogy Jézus szereti őket, és hogy a Barátjuk akar lenni. Hívjátok meg őket a szombatiskolába, és kínáljátok fel nekik, hogy elkíséritek őket, amennyiben úgy döntenek, hogy eljönnek.”

Iskola után Joyce vállára vette a táskáját, fogta az ajándékcsomagot, és hazaindult. Mindenfelé diákok jöttek-mentek. „Jézusom”, imádkozott a kislány, „segíts találnom valakit, aki még nem tudja, hogy te szereted őt. Ámen.”

Joyce felnézett, és megpillantott egy kisfiút. Teónak hívták. Joyce elmosolyodott, mert már tudta, hogy kinek szánta Isten az ajándékcsomagot.

Meglepetés Teó számára

„Szervusz, Teó!”, köszöntötte őt Joyce. „Iskolába indultál?”

„Nem”, válaszolta leverten. „Apának nem volt pénze megvenni az iskolai felszerelést.”

Joyce elmosolyodott. „Akkor most elindulhatsz az iskolába! Jézus azt akarja, hogy neked is legyen iskolai felszerelésed!”, mondta, odanyújtva a fiúnak a szatyrot, benne a ceruzával, színesekkel, füzetekkel és a Jézust ábrázoló képekkel.

Teó belenézett a szatyorba. „Ezt mért adod nekem?”, kérdezte könnyes szemmel.

Ajándék

„A gyerekek világszerte adományt gyűjtenek, hogy mi megvehessük az iskolai felszerelést azoknak a gyerekeknek, akiknek nincs.

Ma azért imádkoztunk az iskolában, hogy Isten mutassa meg, hogy kinek kell odaadnunk a felszerelést. Isten nekem azt mondta, hogy ezt a zacskót *neked* adjam.” Joyce átnyújtotta Teónak a zacskót és hozzátette: „Fogd. Ez Jézustól van, a számodra. Jól használd fel!”

Teó arcára kiült a mosoly. „Hoppá!”, szólt lelkesen. „Köszönöm! Akkor mehetek is az iskolába.”

„De ez még nem minden. Van benne még valami”, tette hozzá gyorsan Joyce. „Meghívó az én szombatiskolámba. Ha akarod, mehetünk együtt.” Teó megköszönte Joycenak és megígérte, hogy megkérdezi az anyukáját, hogy elmehetne-e vele a szombatiskolába.

Szombat reggel Joyce éppen Teó háza előtt találkozott össze a fiúval. Barátokként ballagtak tovább az imaház felé. Joyce bemutatta Teónak a szombatiskolai tanítónőt meg a gyerekeket, a saját szombatiskolai osztályából. Teó boldogan tanulta a szép énekeket. Tetszetek neki a Jézusról és a tanítványairól szóló történetek, amelyeket a gyermektanító mesélt nekik. Valójában a teljes szombatiskola élvezet volt a számára. Amikor később hazaindult, Teó meg is kérdezte Joyceot, hogy máskor is eljöhethet-e vele a szombatiskolába? „Természetesen”, válaszolta a kislány mosolyogva. „Jézus és én meghívunk téged!”

Teó továbbra is eljárt a kislánnyal a szombatiskolába. Elmesélte édesanyjának, hogy mit tanulnak ott, és megkérdezte, hogy elvezethetné-e az öccsét. Ma már Teó, az öccse és az édesanyja együtt járnak a szombatiskolába. „Örülök, hogy Joyce és Jézus meghívtak a gyülekezetbe!”, vallja Teó. „de nektek is köszönöm, hogy adakoztatok, és így hozzájuthattam az iskolai felszereléshez, hogy én is tanulhassak!”

Szombatiskolai vezető: A három évvel ezelőtti, tizenharmadik szombatiskolai adományaink hozzájárultak ahhoz, hogy Nyugat – Közép-Afrikában sok-sok gyerek elkezdhesse az iskolát és a szombatiskolában megismerkedhessen Jézussal. Csak a mennyben fogjuk megtudni, hogy hány gyerek talált barátira Jézus Krisztusban a mi adományaink segítségével, de biztosan sokan lesznek, mert mi támogattuk őket. Bizonyára ezen a 13. szombaton is nagylelkűen fogunk adakozni, hogy még több gyerek csatlakozhasson hozzánk a mennyben.

Ebben a negyedévben, két országban, Beninben és Szenegálban, a gyermekek könyveket kapnak az iskolájuk számára, hogy miközben megismerkednek Jézussal, felfedezhessék, milyen jó dolog olvasni.

A következő negyedévre tervezzük

A következő negyedévben a Dél-Ázsiai Divízió fog bemutatkozni. Külön terveink:

Két adventista, bentlakásos iskola kapjon a fiúk számára hálótermeket; valamint imaházak építése, meg gyűlésterem létesítése Bhutánban és Nepálban.

Szombatiskolai vezetők segédanyaga

A következő segédanyagok segítségével még jobban felkészülhetnek a távoli hírekre:

Még több adatot a Nyugat – Közép-Afrikai Divízióról (Benin, Szenegál, Nigéria, stb.) a helyi könyvtárban vagy turistairodákban kaphattok.

Online információk. Az Adventista Missziós weboldalon még más anyagot is találtok a missziós prezentációtokhoz. Angol és francia nyelvű énekeket és az énekek szövegeit is megtaláljátok, meg más, ottani missziós tevékenységekről is tudomást szerezhettek, ha ellátogattok a honlapunkra: www.AdventistMission.org.

Az Adventista Missziós DVD-je egy ingyenes példány, amelyen megtaláljátok az említett országokban készült videós beszámolóinkat, meg még más tevékenységeket, amelyeket az Adventista Világmisszió végez. Kérjétek a prédikátortól a DVD-t, vagy látogassatok el a www.AdventistMission.org internetes címre, ahol magatok is letölthetitek.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola vezetőségét, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.

Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a

hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

A NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ EGYHÁZ-STATISZTIKAI ADATAI

(NKAD)	Imaház	Csoport	Tagság	Népesség
Közép-Afrikai	997	562	110,910	43,877,000
Kelet-Nigériai	548	529	159,829	52,739,000
Ghánai	1,243	1,726	396,815	25,546,000
Délnyugat-Nigériai	411	653	118,092	117,386,000
Sahel Unió	175	381	42,601	116,179,000
Nyugat-Afrikai	123	123	38,007	12,196,000
Összesen:	3,497	3,974	886,254	367,923,000

2012 decemberével bezárólag

Terveink - röviden

- Általános iskola Parakouban, Beninben
- Általános iskola Dakarbán, Szenegálban
- Gyermekek terve: könyvek a benini és a szenegáli iskolakönyvtár számára

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013

Istentiszteleti használatra